

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

duben 4/2006

Karl Barth

Všemohoucí a věčný Bože, ze všech přikázání, která jsi nám dal, patří k těm největším a nejkrásnějším přikázání stále v tebe doufat. Zakazuješ nám, abychom si zoufali v jakékoli situaci. Ať jsou naše hříchy sebevětší, díky naději můžeme očekávat ráj.

Jean-Baptiste Noulleau

Toho, kdo se bojí Hospodina, nepotká nic zlého, z pokušení ho Bůh zase vysvobodí.

Bible, Starý zákon

Něco pro zasmání

Římský voják se udiveně ptá Josefa z Arimatie: „Ty opravdu chceš dát svůj hrob tomu zločinci, co umřel na kříži?“ Josef mu klidně odpoví: „Ale proč ne, vždyť je to jenom na víkend.“

Jeden mladý mnich se rozhodl, že odejde do horského kláštera a podstoupí těžkou zkoušku mlčenlivosti, která mu dovoluje říci jen dvě slova za deset let. Po prvních deseti letech jde za otcem představeným. Vejde do kanceláře, otec představený přikývne a on povídá: „Mizerné jídlo!“ Otec znovu kývne a ukáže rukou ven. Mnich tedy odejde. Uplyne dalších deset let a audience se opakuje. Mnich tentokrát říká: „Tvrdá postel!“ Konečně po třiceti letech mnich předstoupí před otce se zamračenou tváří a říká: „Odcházím odsud!“ A představený se jen tak mírně usměje a povídá: „Ani se nedivím. Co jste tady, pořád si jen stěžujete.“

Afghánc Abdul Rahmán stojí před soudem za to, že se zřekl islámské víry * Udala ho vlastní rodina

Abdul Rahmán, jedenačtyřicetiletý Afghánc, byl muslimem pětadvacet let, než začal pracovat pro křesťanskou humanitární organizaci, která pomáhala jeho krajanům v Pákistánu. Dva roky nato konvertoval ke křesťanství. A dnes, o čtrnáct let později, ho toto rozhodnutí může stát život. Z odpadlictví ho obvinila a nakonec i udala jeho vlastní rodina. Afghánské úřady ho poté zatklly a nyní stojí před soudem. Za „zločin“ zřeknutí se islámu mu podle afghánských zákonů, vycházejících z islámského práva šaría, hrozí až trest smrti. To pokud se k islámu odmítne vrátit. Na obranu nešťastníka zatím v Kábulu marně vystupují američtí, němečtí a italští diplomaté. „Jde o alarmující signál, který ukazuje pravý stav svobody vyznání v Afghánistánu,“ vyjádřil se včera německý kardinál Karl Lehmann.

Opadlictví od islámu, to je pro pravověrného muslima nepochopitelný a absurdní čin. Své náboženství totiž považují za dokonalé a jakýkoliv „přestup“ je v jejich očích cestou zpátky, k „horšímu“ a zároveň šílenstvím. „Myslíme si, že to může být blázen, nenormální člověk,“ řekl agentuře AP o Rahmánovi vyšetřovatel Sarinvál Zamarí. „Musí ho prohlédnout lékaři. Pokud shledají, že je mentálně nezpůsobilý, nebude trestán,“ dodal.

Milí přátelé,

Měsíc duben je před námi a s ním i oslava velikonočního tajemství. Jedna moje známá, maminka několika dětí, mně řkala, že připravují na Velikonoce oslavu ve škole. Protože je škola státní, nesmějí použít nic, co by připomínalo dětem křesťanské Velikonoce. Tak mně to někdy připadá, že oslavujeme něco, ale nikdo nesmí vědět, co vlastně se oslavuje. Oslava pro oslavu. Určitě chci respektovat citění druhých, jinak smýšlejících lidí, ale pokud oslavuji narozeniny někoho významného a potom jeho největší zázrak, zmrtvýchvstání, nemohu nevyjádřit svou radost a všechno co s tím souvisí.

Přeji vám požehnané prožití Velikonoc. Tak jak se Ježíš modlil v zahradě Getsemanské, aby se stala vůle jeho otce, ať i my máme odvahu se modlit za naši budoucnost.

V tomto čísle opět naleznete obálku pro podporu naší misie a tím časopisu Zvon. Název našeho konta je **Czech Catholic Mission in NYC**. Za jakýkoliv dar mnohokrát děkuji.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů

Stává se skoro pravidelností, že se scházíme v zimním období u pana biskupa Petra Esterky v Kalifornii a diskutujeme otázky spojené s naší pastorcí v zahraničí. Tudíž můžeme pro toto vydání přejmenovat minigalerii krajanů na minipřehled krajanských komunit v Americe, Kanadě, Německu a Švýcarsku.

Setkání kněží odpovědných za pastoreci krajanů v zahraničí proběhlo v domě, který nám na týden propůjčily řádové sestry Sv. Josefa. Dům je postaven přímo na pobřeží Pacifiku. Rána jsme mohli začít modlitbou přímo na mořském pobřeží, popřípadě jsme si zaběhali v jemném písku a nebo také někteří z nás se potápěli a hledali nové světy pod vodou.

Každý den jsme se společně snažili přelit kousek MOŘE – MOŘE božské moudrosti a lásky – do vlastních nádobek a odnést si toto bohatství do svých misí. Po ranní mši a snídani začal pracovní den, každý z nás přednesl zprávu o misii, ve které působí. Takže začneme pěkně po pořádku od západu na východ.

Na západním pobřeží Spojených států působí už dlouhá léta pan biskup **Petr Esterka**. Jeho domovem je farnost sv. Norberta v diecézi Orange. Asi před dvěma lety mu přišel na pomoc P. **Norbert Nawrat** z olomoucké diecéze. Pan

biskup Petr Esterka má na starosti pastoreci krajanů po celém světě. Jeho činnost se nejvíce soustřeďuje na krajany v severní Americe a Austrálii. Kolik toho nalítá a projezdí, ví snad jenom Bůh. Za jeho nepřítomnosti je

ZVON

proto nutné, aby zde byl P. Norbert. Každý měsíc je jedna mše svatá pro krajané ve třech velkých městech. V San Franciscu se schází na bohoslužby kolem 70 lidí, v Los Angeles se schází až 100 lidí. Nejmenší návštěva je v San Diego – kolem 30 lidí. Bohoslužby jsou v pronajatých místnostech nebo kostelích, za které se musí platit nájem. Největším misijním plánem je získat vlastní dům, kde by mohli bydlet kněží a bylo by zde středisko a jakýsi výchozí bod pro misii v Kalifornii.

P. Dušan Hladík přišel do Chicaga před sedmi léty. Tou dobou zde ještě působil P. Vojtěch Vít. Předávání misie a správy budovy Velehrad – dnes České misie, bylo pro něho velkou školou trpělivosti, vyjednávání a modlitby. Dnes je budova České misie částečně opravená. Kaple uvnitř budovy slouží také k nedělním bohoslužbám. Hlavní bohoslužby však jsou

každou sobotu večer v kostele Panny Marie Svatohorské, kde se shromažďuje kolem 100 lidí. Činnost P. Dušana je velmi široká, přes vydávání časopisu Hlasy národa po spoluorganizování Moravských dnů. Dále pomáhá ve slovenské farnosti. Každý rok pořádá zájezdy, nejenom po Spojených státech, ale také do zahraničí.

Chcete-li poznat kus světa, staňte se knězem a požádejte o působení v Kanadě. Tam nyní působí dva kněží. **P. Libor Švorčík** je v Torontě více než sedm let. Do Burlingtonu

přišel na pomoc **P. Pavel Norbert Rouš, OPraem.**

V Torontě má česká komunita svůj vlastní kostel zasvěcený sv. Václavovi, který postavili naši krajané v roce 1964. Také zde se staví a opravuje. Výhodou misie v Torontu je, že může pronajímat prostory u kostela jiným českým nebo i nečeským organizacím. Kanada je obrovská země, a tak tito kněží jezdí sloužit mše také do Ottawy, Montrealu, Winnipegu, Vancouveru, Edmontonu a Calgary.

Na východním pobřeží v New Yorku je misie, kde působím už téměř sedm let. Letos jsme oslavili 35 let od první mše svaté, která se konala v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii. Mnoho se od té doby změnilo. Stále však máme účast téměř padesáti lidí každou neděli. Mým úkolem je také několikrát do roka sloužit mši svatou v naší národní kapli ve

Washingtonu. Za dva roky budeme oslavovat 25 let od první mše svaté, která byla tam sloužena za účasti mnoha věřících krajanů nejenom z Ameriky, ale i z celého světa. Mnozí z vás si tuto událost ještě pamatujete. V New Yorku pořádáme také akce pro krajany. Jsou to výlety do okolí a hlavně dvě zábavy, masopustní zábava a Martinské hody. Naše webová stránka má adresu www.zvon.info.

Poprvé se setkání zúčastnili také kněží působící mezi krajany v Evropě. **P. Antonín Špaček** působí ve Švýcarsku v Curychu už téměř tři a půl roku. Patří k salesiánům a

také proto je jeho zázemí a ubytování v domě, který mají v Curychu. P. Antonín je tam obklopen horami, a proto také rád vyrazí na horské túry sám, anebo s mladými lidmi z farnosti.

P. Bohuslav Švehla slouží krajanům v Německu. Jeho sídlo je v Mnichově. Na bohoslužby tam chodí pravidelně kolem stovky lidí. Jeho úkolem je také sloužit mše svaté ve Stuttgartu, jedenkrát za měsíc, a ve Frankfurtu čtyřikrát do roka. Také on miluje toulky do nedalekých Alp a často s mladými lidmi tam vyrazí. Na rozdíl od zámořských českých komunit odjíždějí na Vánoce a velké svátky lidé z Německa a Švýcarska domů ke svým rodinám. P. Bohuslav vydává také časopisy pro věřící žijící v Německu. Více můžete najít na webové stránce misie www.misie-nemecko.com.

Naše setkání skončilo. Pomalu jsme se rozjížděli do svých domovů – misii. Co jsme vyřešili? Nejdůležitější snad bylo povzbuzení a získání nové inspirace pro práci mezi krajany. Každá misie je trochu jiná a specifická. Také přístup domácích diecézí je na každém místě jiný. Z hlediska pouze lidského bych řekl – budoucnost je nejasná. Pohledem víry je ale budoucnost skvělá a práce v misiích smysluplná.

Na cestě domů vedle mne seděl muž kolem čtyřicítky. Všiml jsem si, že už před odletem pořádně několik telefonoval a kontroloval papíry ve své složce. Asi hodinu před přistáním na letiště Newark jsme se dali do řeči. On byl herec, potřetí ženatý. Žil v Hollywoodu a zároveň vlastnil nějaké podniky na výrobu filmů. Zrovna jel do Pennsylvánie navštívit tamější kvakery do nové reality show. Vyprávěl mi také o novém filmu, který bude natáčet. Děj jsem už zapomněl. Když jsem se mu představil, že jsem kněz, položil mi otázku, co je pro mě nejzajímavější v katolické církvi. Použil výraz „the most attractive“. Což v češtině zní jako atrakce, show... V každém případě jsem hned nemohl najít vhodnou odpověď. On však pokračoval s kritikou církve. Jeho argumenty byly obvyklé: nerovnoprávnost žen v církvi, antikoncepce, atd. ... Jednu věc však na katolické církvi pochválil, líbí se mu mše svatá, vlastně „show s tělem a krví Kristovou“, skutečně nezapřel hollywoodského

ZVON

herce. Poslouchal jsem ho a pokoušel jsem se mu odpovídat a argumentovat. Pochválil jsem ho, že se modlí každý den. Vraťme se však k jeho otázce. Co je nejpřitažlivější v katolické církvi? Odpověď pro sebe jsem našel, až když už jsem byl doma na faře.

Je to svoboda, kterou nacházím v katolické církvi, rovnoprávnost všech lidí, která se zde zdůrazňuje. Přestože každý má jinou funkci a ženy nemohou být kněžími... Ochrana života od početí až k smrti. Schází nám vzdělání, abychom si uvědomili, co to je život. Mnohé v církvi je nedokonalé a bude se měnit, ale tak to je v každé organizaci. Úkolem každého z nás je modlit se za dobré změny v církvi a za Ducha svatého. A ten největší poklad, který máme, je Ježíš Kristus v eucharistii, mše svatá. Ani mě tak moc neuráží jeho slova, která použil pro mši svatou – *show*. Pro mě je to setkání člověka s Bohem v té nejintimnější formě, která je vůbec možná.

Co je pro vás nejpřitažlivější na katolické církvi?

Fr. Antonín

Vzpomínky pana Františka Daňka, Astoria NYC

Krajané Češi a Slováci v metropoli newyorské, věřící katolíci na návštěvu bohoslužeb chodili do kostela *Our Lady of Perpetual Help* na 61. ulici, mezi 1. a 2. Ave. Kostel byl prostorný, ale velký problém bylo parkování pro ty, pro které *subway* byla nepraktická. V 70. roce jsme se sešli na návštěvě u Sedláčků v Astorii tito krajané: Ing. Horáček, učitel Paška, Dr. Chudoba a Fr. Daněk. Měli jsme tuto problematiku návštěvy kostela na programu. Dr. Chudoba nám sdělil, že do New Rochelle přišel český kněz salesián Alois Vyoral. Ten čas jsem byl členem kostela Panny Marie Karmelské v Astorii. Můj syn tam chodil do základní školy a já jsem se dobře znal s pastorem kostela. Při besedě jsme se rozhodli, že požádáme P. Aloise Vyoralu, jestli by vzal na sebe duchovní službu pro krajanu. Při další schůzce u Sedláčků se k nám přidal i P. Alois Vyoral. Celá delegace jsme šli do kostela v Astorii na farní úřad. Msgr. Henegan nám ve všem vyhověl, dal nám k návštěvě kostela spodní část (kapli) a také po bohoslužbě jsme mohli navštěvovat halu naproti kostelu. Tak jsme začali a dnes je historií, že jsme se stali největší krajangskou skupinou v newyorské metropoli. Činnost se neomezovala jen na bohoslužby, ale i různé kulturní, vlastenecké akce. Měli jsme pěvecký sbor. Společně jsme jezdili po okolí New Yorku. O té 35-leté historii krajangské rodiny by se dala napsat kniha dosti zajímavá.

Češi v New Yorku

(z knihy vydané k diamantovému výročí (75 let) postavení kostela Panny Marie Ustavičné Pomoci, pokračování)

Jak slova ta sama dokazují, byla psána asi tři měsíce po zorganizování osady, v květnu, r. 1871. Abychom pochopili její plný význam, je potřebí nám uvažovat, že podle odhadu dp. Gartnera bylo tehdy v tomto městě asi na 5000 Čechů. Skoro všichni byli pokřtěni, protože to bylo zákonem v Rakousko-Uhersku, který zavazoval k tomu již od r. 1526, že všichni

katoličtí rodiče mají dáti dítky své po katolicku pokřtíti. To také učinili a ku cti jejich budíž řečeno, že i velmi o to pečují, aby dítky jejich byly pokřtěny. Ale jest dosti smutná pravda, že mnoho Čechů v New-Yorku nejen nevykonávalo povinností svého náboženství, ano stali se i odpadlíky a nevěrci. Příčina byla ta, že přišli z míst, kde radikálové a socialisti byli velmi silní. Při misii, která byla, jak jsme se o tom zmínili, v předešlém únoru, bylo jich jen 1000, t. j., jen 20 procent všech. Škoda, že není zaznamenáno, kolik jich při ní přistoupilo k svatým svátostem. Zdá se, že jich bylo hodně podle zprávy zasláné do časopisu „Kath. Volkszeitung“ výše uvedeného: „že čtyři dny zpovědnice byly obleženy.“

Jinou věc dlužno i na myslí míti, jest ta, jak stojí v dopisu nejdp. Arcibiskupovi zasláném, že byli mnozí velmi chudí. O té věci jeden český spisovatel praví o svých krajanech:

„New-Yorští Češi najímali si byty v nejhudších částech města. Nábytek byl jen, co bylo nejnnutnější, židlice, stoly a postele. Nebyly řídkými případy, že dvě sprátelené rodiny bydlely společně v dosti malém bytu. Na dolejší východní straně, v Essex, Division, Houston, Delancey a Rivington ulicích, bydlíšti to chudých z jihovýchodní Evropy, je ještě možno viděti nyní více těch starodávných, zboření hodných budov, ve kterých bydleli a žili. Ještě horší jsou nájemní doby v *yardech*, které neměly ani průčelí do ulice. V nich nájemník a jeho rodina, zbaveni denního světla a čerstvého vzduchu neměli, nerci pohodlí, ba ani toho, co má trestanec v žaláři.“

A přece, vzdor chudobě své údově a údkyně těch dvou spolků sv. Cyrilla a Methoději a sv. Ludmily, jihžto bylo dohromady 171, sebrali \$1,000 za tři měsíce, jak se dovídáme z dopisu, který poslali nejdp. arcibiskupovi. To znamená průměrně \$1.95, tedy skoro dva dollary, za každý měsíc na jednu každou osobu. Když všechny okolnosti uvážíme, jest to pozoruhodný důkaz víry jejich štědrosti. Bůh nebeský sám ví, jak veliké oběti to znamená od lidí tak chudých. Jest záhodno dodatí, že nyní, po šestašedesáti letech tyto dva spolky ještě trvají. Ku chvále obou těchto spolků dlužno podotknouti, že vždy věrnými své církvi katolické a svému kostelu až do této doby zůstaly.

Neví se, jakou odpověď nejdp. arcibiskup McCloskey na tento list dal. Ale, ať je tomu jakkoli, synagogy na Attorney St. nekoupili. Jak se zdá pravděpodobným, nemohli sehnati tolik peněz. Za to dali do banky peníze sebrané, doufajíce a modlíce se, aby brzy přiblížil se ten den, kdyby mohli míti svůj vlastní kostel, v kterém by slyšeli slovo Boží v mateřské své řeči, a jakožto věrní katolici, dle příkladu svého velikého patrona, sv. Václava, těšiti se mohli všem výhodám a požehnáním církve své svaté.

Z třetí úřední zprávy r. 1872 „Slovanského missijního ústavu v Milwaukee“ dovídáme se, že i více jiných kněží v New-Yorku se zajímalo o české katolíky. Dp. Antonín Urbančík, C.SS.R., Moravan, který byl u kostela Nejsvětějšího Vykupitele ve východní Třetí ulici, dp. Pospíšilek, Čech od kostela sv. Františka s Assisi v západní 31. ulici, dp. František Karel, také Čech, od kostela Neposkvrněného Početí v Melrose v Bronxu, kteří podle své možnosti se snažili posloužiti svým krajanům.

(pokračování přístě)

XVIII

Malý princ přešel poušť a setkal se jen s jedinou květinou. Byla to květina s třemi okvětními plátky. Zcela bezvýznamná květina...

„Dobrý den,“ pozdravil malý princ.

„Dobrý den,“ řekla květina.

„Kde jsou lidé?“ zeptal se malý princ zdvořile.

Květina viděla jedinkrát přejít karavanu:

„Lidé? Je jich myslím šest nebo sedm. Je to již mnoho let, co jsem je spatřila.

Kdo ví, kde asi jsou. Vítr jimi povívá. Nemají kořeny, a to jim vadí.“

„Sbohem,“ řekl malý princ.

„Sbohem,“ odpověděla květina.

XIX

Malý princ vystopil na vysokou horu. Jediné hory, které kdy poznal, byly tři sopky, které mu sahaly po kolena. A vyhaslou sopku používal jako stoličku. Z téhle hory, pomyslel si, uvidím náraz celou planetu a všechny lidi... Ale spatřil jen ostré špičky skal.

„Dobrý den,“ zvolal nazdařbůh.

„Dobrý den... dobrý den... dobrý den...,“ opakovala ozvěna.

„Kdo jste?“ řekl malý princ.

„Kdo jste?... Kdo jste?... Kdo jste?“ odpovídala ozvěna.

„Buďme přátelé, jsem tak sám,“ řekl.

„Jsem tak sám... jsem tak sám... jsem tak sám...,“ opakovala ozvěna.

Pomyslel si tedy: To je nějaká divná planeta! Je celá vyprahlá, celá špičatá a slaná. A lidé nemají představitost. Opakují, co se jim řekne... Doma jsem měl květina a ta mluvila vždycky první...

XX

Malý princ šel dlouho pískem, přes skaliska i sněhová pole, až konečně objevil cestu. A všechny cesty vedou k lidem.

„Dobrý den,“ pozdravil.

Byla to zahrada plná růží.

„Dobrý den,“ odpověděly růže.

Malý princ se na ně zadíval. Všechny se podobaly jeho květině.

„Kdo jste?“ zeptal se jich.

„Jsme růže,“ řekly růže.

„Ó,“ řekl malý princ...

A cítil se hrozně nešťastný. Jeho květina mu vyprávěla, že je jediná svého druhu ve vesmíru. A tady jich bylo pět tisíc v jediné zahradě, jedna jako druhá!

Velice by ji to mrzelo, řekl si, kdyby to viděla... Moc by kašlala a předstírala by, že umírá, jen aby nebyla směšná. A musel bych předstírat, že o ni pečuji, protože jinak by raději opravdu umřela, jen aby mě taky pokořila ...

Potom si ještě řekl: Myslel jsem, že jsem bohatý, že mám jedinečnou květinu, a zatím mám jen obyčejnou růži. Ta růže a mé tři sopky, které mi sahají po kolena a z nichž jedna je možná navždy vyhaslá, ze mne nedělají moc velkého prince... Lehl si do trávy a plakal.
(pokračování příště)

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci dubnu:

Marta Hnízdová 4. dubna, Anna Šebík 7. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, Lubo Králíček 11. dubna, Jan Pongo 20. dubna, Michael Joseph Sykora 21. dubna, František Daněk 24. dubna, **Šimon Chvilíček 25. dubna**,

100 let pana Šimona Chvilíčka

Pan Šimon Chvilíček se dožívá vzácného jubilea. Dne 25. dubna 2006 tomu bude 100 let, co spatřil světlo světa v malebné moravské vsi Vlčnově. Narodil se jako osmé dítě. Potom ještě přišli na svět čtyři sourozenci. Dnes žije už jenom on. Celá krajanská rodina přeje panu Šimonovi hodně zdraví a spokojenosti. Boží požehnání a teplé podněbí na Floridě ať Vám dodává chuť žít.

Zemřeli:

Pan William Václav Nikl zemřel 1. března 2006 ve věku 63 let. Poslední rozloučení se konalo ve Frederick Funeral Home, Flushing. Manželka Alice a celá zarmoucená rodina vzpomíná a prosí o modlitbu za zemřelého. Odpočinutí lehké dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Dne 5. března 2006 zemřel v Charlottesville, VA ve věku nedožitých 63 let pan **Josef Vyoral**. Se zármutkem vzpomíná a o modlitbu prosí rodina Williama Janka. Odpočinutí lehké dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

V srdci velikonočního tajemství

Realismus a konkrétnost

(*Jesús Castellano Cervera OCD*)

z knihy „Význam modlitby u křesťanů“ převzato z www.vira.cz

Ježíšova modlitba, řekněme to ještě jednou, je ve středu jeho velikonočního tajemství, jeho existence prožívané před Otcem, jeho poslání; je si zřetelně vědom toho, co jej čeká. Když mluvíme o velikonočním tajemství, nevím z jakého strachu před subjektivismem riskujeme, že jej natolik zobjektívujeme, že bude příliš vnější: to, co se Ježíšovi přihodilo, jeho smrt a vzkříšení; aniž bychom se uchýlili k interpretačnímu klíči, který nám Pavel označuje jako „smýšlení (pocity) Ježíše Krista“. Subjektivním rozměrem Kristova utrpení a jeho smrti, stejně tak jako jeho života, je právě onen jeho

ZVON

nepřetržitý rozhovor s Otcem. Velikonoční tajemství se uskutečňuje, protože to chce Otec, a Syn to přijímá s poslušností, třebaže ta se v některých okamžicích stává bolestnou. Okolnosti, které přivedly toto tajemství k jeho naplnění, od zrady až po odsouzení, jsou druhořadé. Když toto chápání převrátíme, riskujeme, že budeme velikonoční tajemství vnímat jako něco, co se Kristu prostě přihodilo, více či méně lidská a politická nehoda, která přivedla Krista až ke smrti na kříži, na nějž je přibit, aniž by si toho byl plně a jasně vědom.

Presvědčivost svobody a jasnosti tohoto velikonočního tajemství spočívá právě v Ježíšově modlitbě. V tomto dialogu s Otcem si Ježíš tragicky uvědomuje, co chce Otec, co se odehraje v jeho životě. Vycházejí z modlitby čelí Ježíš svému údělu s otevřeným hledím, s plným obětím a vykupitelským vědomím. Srdcem velikonočního tajemství je rozhovor mezi Otcem a Synem uskutečněný v modlitbě. V modlitbě, která nabývá podoby tragické zkušenosti zápasu – jako na poušti a v Getsemanech – ale v modlitbě, která je také zkušeností slávy a vyvýšení jako při proměnění. Synova modlitba se vskutku stává tím intenzivnější, čím více se blíží naplnění tohoto tajemství, čím více se velikonoční tajemství konkrétně uskutečňuje. Během svého utrpení je Ježíš takřka nepřetržitě ponořený do modlitby. To zdůrazňují synoptikové, když nám líčí večeri, v níž je slavnostní díkůvzdání Paschy velkou modlitbou k Otcí, která předjímá jeho velikonoční oběť. Zdůrazňuje to i Jan ve velekněžské modlitbě; jde o okamžik zvlášť plný modlitebního cítění vůči Otcí, který je svatý; jde o slavnostní liturgii, jež předjímá jeho oběť na kříži (srov. Jan 17).

Od modlitby v zahradě na Olivové hoře je s celou jasnozřivostí a tragickým uvědoměním zmapováno, jak Ježíš nejprve zdánlivě odmítá kalich utrpení a nakonec jej přijímá v poslušnosti Otcí. Zde, podle Markova svědectví, zaznívá něžné, důvěryplné a prosebné Abba (srov. Mk 14,36). Na kříži se zintenzivňuje modlitba k Otcí a v propasti bolesti a lásky se stravuje rozhovor poslušnosti s odpuštěním těm, kdo jej křížují, s výkřikem opuštěnosti, s důvěryplným odevzdáním vlastního ducha do Otcových rukou. Na vrcholu tajemství utrpení je Ježíš tím, kdo se modlí, živou modlitbou a libou obětí. Umírá s modlitbou na rtech, aby vstal jako vzkříšený, stále živý, aby se za nás přimlouval po Otcově pravici (srov. Žid 7,25; Řím 8,34). Autor listu Židům popsal, s realismem vlastním synoptikům, pravdu Ježíšovy modlitby, zapojenou do jeho velikonočního tajemství: „V době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu (k Bohu). Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal (své dílo), stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají. Byl od Boha prohlášen veleknězem podle řádu Melchizedecheva“ (Žid 5,7-10).

To je shrnutí tajemství, prožívaného v modlitbě. Realismus a konkrétnost. Poslušnost Otcí a vědomá zkušenost úplného vzdání se Božímú chtění. A s charakteristikou listu Židům, kde se zdůrazňuje, že jeho kněžství se formuje

a vyjadřuje prostřednictvím pravé, skutečné modlitby, jež je protřpěná, ale i oslavená a účinná pro nás všechny.

Otcova odpověď také náleží do tohoto tajemství Ježíšovy modlitby a je nezbytným druhým krokem spásného rozhovoru. Otec s láskou odpovídá Synovi v jeho modlitbě, předjímaje postupně velkou odpověď slavného vzkříšení Syna. Můžeme si připomenout tyto anticipující odpovědi Otce na Synovu modlitbu. Na břehu Jordánu, zatímco se Ježíš modlí (srov. Luk 3,21-22 a par.). V modlitbě na Olivové hoře, když je od Otce poslán anděl, aby Ježíše utěšil (Luk 22,43). Anděl, který je v exegetické tradici některých otců zmiňován jako Duch svatý, Utěšitel. Janovská formulace této události je výmluvná a končí slovy, přicházejícími z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím!“ (Jan 12,27-29). Ježíšovo vzkříšení bude definitivní Otcovou odpovědí na jeho modlitbu chvály, oběti, přimluvy, prosby za vylití Ducha svatého.

Zrcadlení *Eduard Martin*

„Ona je kráva...“

Mladá matka si vypráví s kamarádkou, zatímco děti poskakují na dětském hřišti. Ženy se zabraly do hovoru jako děti do poskakování. A pak volají na děti, že je třeba jít domů.

„Nepůjdu,“ truceje holčička, „nepůjdu, krávo...“

Matka ztuhne.

Tohle říká jí! A před kamarádkou!

Popadne hočičku a začne ji třepat přes zadeček, holčička ječí a pláče. Obvyklá scéna na pískovišti: zločin a trest.

„Kdo tě to učí takhle mluvit, kdo, co?“ Třepající ruka se nezastavuje, ani na okamžik nezastavuje.

„Ty!“

Ruka na chvíli ustrne ve vzduchu. „Cože?“

„Ty jsi říkala o té paní, že je kráva, když nechtěla to, co ty...“

Matka okamžik uvažuje. Jenže pak zase začne holčičku vyplácet.

„Jo, já to říkala, jenže já to říkat můžu, ty jsi na to ještě moc malá!“

Moc malá... Jako by to, že je někdo malý, že je dítě, znamenalo, že má malé srdce, malou bolest, malé pochopení pro to, když je někdo ponižován.

Moc malá... Ano, jenže brzy vyrostete, tak brzy.

A neseme si do života jen to, co nám od něj bylo vloženo, nikdo si nemůže nést nic jiného, než co se do něj uložilo. Lásku, nenávisť. Kolikrát bychom chtěli, aby v těch okolo nás bylo něco jiného, ale když se nad tím zamyslíme, vidíme, že v sobě nesou jen to, co jsme do nich vložili my.

Zrcadlíme se ve svých dětech. My, naše slova, naše gesta, naše nálady, naše vztahy. Zrcadlíme se. A pak se – dívíme.

Zlobit se na zrcadlo je zbytečné, marné.

Pořad bohoslužeb o Velikonocích ve SVATÉM TÝDNU
(9.–16. dubna)

4/09	KVĚTNÁ NEDEĚLE		10.30AM
	Ježíšův slavný vjezd do Jerusáléma		dolní kaple
4/13	ZELENÝ ČTVRTEK		07.30PM
	Ustanovení mše svaté	společně se všemi v horním kostele	
4/14	VELKÝ PÁTEK	7.00 – 7.30 zpověď	07.30PM
	Ježíš umírá na kříži		dolní kaple
4/15	BÍLÁ SOBOTA	7.00 – 7.30 zpověď	07.30PM
	Noční bdění, oslava vzkříšeného Ježíše		dolní kaple
4/16	VELIKONOČNÍ NEDEĚLE		10.30AM
	Ježíšovo vítězství nad smrtí		dolní kaple

Mše svaté v dubnu 2006

Datum	Úmysl	Dárce
02-Apr-06	Za zemřelého Franka Kaňku	Alena Kaňka
04-Apr-06	Za zemřelé členy České síně Karlín, Cleveland	Joseph Kocab
05-Apr-06	Za rodiče Jana a Marii Rachunkovy	rodina Sedláčková
06-Apr-06	Za rodiče Rudolfa a Aloisii Bartůňkovy	Radomil a Linda Bartůněk
09-Apr-06	Za zemřelého Ondřeje Tvarůžka, 5. výročí	rodina Fojtíkova
10-Apr-06	Za zemřelého Drahoše Polomského	Jaroslav Zolman
13-Apr-06	Za zemřelého George Kotrch	Mary H. Klima
16-Apr-06	Za zemřelé rodiče Bláhovy a příbuzné z obou stran	rodina Bláhova
19-Apr-06	Za zemřelou Naďu Horák	Věra Marčíková
21-Apr-06	Za zemřelého Závise Nuderu	J. Minister a M. Kašpar
23-Apr-06	Za Václava Nikla	manželka Alice Nikl
24-Apr-06	Za Jaroslava Otrubu	Mary Otruba
26-Apr-06	Za Pavla Čipko	Mary Otruba
30-Apr-06	Za živou a zemřelou rodinu Císařovu a živou a zemřelou rodinu Večeřovu	rodina Večeřova

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Mark a Lenka Minar, Joseph a Gita Hlavinka, Nikl and Srol family, Alfons a Jacqueline Broz, Šárka Elahiová, The Silvercrest Center, Tomáš a Danka Brabcovi, Roslyn Parker, Vlasta Seibert, Anna Hlavatá.

<p>Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně. Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com http://www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) http://www.stjohnnepomucene.org</p>
--